

Sv. Cyrila a Metoda

Написал Миша из России

Pondelok, 14 Február 2011 09:49

Oslavujeme dnes dvoch svätých bratov, ktorý nám priniesli vieru a sami sa plne oddali službe, ktorá mala Bohu posvätiť ďalšie národy. Hoci dnes ich oslavujeme, vieme, že za svojho života si v tejto službe veľa vytrpeli.

Božia služba totiž nie je prechádzkou po vavrínových listoch v ružovej záhrade, kde nám jasajúci dav prevoláva na slávu. Je to obeta, ktorá si neraz vyžaduje i život, podľa vzoru samého Majstra.

Životopis oboch svätcov dobre poznáte, preto spomeniem len niektoré body. Solúnsky bratia mali ešte pred moravskou misiou celkom peknú vedecko-politickú kariéru. Konštantín pôsobil v službách Carihradského patriarchu Fócia, smutne známeho svojim škriepkami a neposlušnosťou voči pápežovi. Metod, ktorého pôvodné meno bolo vraj Michal, zastával významnejšie funkcie riadiacej moci. Obaja boli pravdepodobne vysvätení iba za diakonov. Takto vykonali svoju prvú spoločnú misiu medzi Chazarmi, niekde v oblasti Krymu, kde objavili ostatky tretieho pápeža, sv. Klimenta. Všetky tieto udalosti boli úspešné a prinášali im slávu. Preto dostali pozvanie vykonať ešte dôležitejšie poslanstvo, evanjelizovať, ale aj položiť základ

písomnej kultúry Slovienov. Vyžiadalo si to kopec prípravnej práce, ale jej ovocie zbierame doteraz.

Prvé krušné chvíle prišli po úspešných rokoch misie. Smutné bolo, že ani nie zo strany zlého, alebo od obyčajných ľudí, ale od franských misionárov, ktorí bratom zazlievali úspech. Preto sa museli dvakrát vydať na namáhavú cestu do Ríma, kde bravúrne vyvrátili všetky klebety, získali požehnanie pápeža a Metod arcibiskupskú hodnosť. Na ceste späť však znova upadol, tentoraz už aj fyzicky, do rúk závistlivcov a strávil dva roku v bavorskom väzení. Až kým nebol na pokyn pápeža oslobodený. Cyril ostal a zomrel v Ríme. Koľko radosti a úcty požívali bratia a hlavne už arcibiskup Metod od svojich veriacich, toľko si na druhej strane vytrpeli od neprajných kňazských a kniežacích kruhov. Ale keďže nešlo o dielo ľudí, ale Boha, bolo, ako vidíme na sebe, požehnané.

Prostredníctvom Cyrila a Metoda sme dostali vzácny dar, ktorý si z generácie na generáciu predávame ako „dedičstvo otcov“. Od začiatku bol tento dar ohrozovaný – najskôr silným pohanským kultom, potom prítomnosťou kočovných národov, neskôr nesprávnym výkladom v reformácii a nakoniec absolútnym odmietnutím totalitnými ideológiami. Ale vidíme, že nám vydržal. Vždy totiž za ním stála podobná obeta a utrpenie, ako prežili sv. Cyril a Metod, v osobách horlivých kňazov a veriacich.

Poslední, ktorí chytili túto štafetu, sme my sami. Na nás záleží, či chceme svetlo viery prinášať ďalším generáciám. Alebo máme strach opustiť svoje pohodlie a vydať sa na neistú cestu? Či sa hanbíme za to, že sme kresťania a robíme, či veríme veci, ktoré svet už dávno poslal do zabudnutia? Možno sa bojíme utrpenia, čo je pochopiteľné, ale môžeme mať istotu, že tieto boje o vieru nebojujeme sami, ale ich vedie sám Boh. Ak príde nejaký ten výsmech, prijmeme ho, možno i s ľútosťou, že sme svoju vieru neprežili ozajstne, preto asi druhých neoslovila. Pamätajme však aj na to, že vieru neodovzdávame každý sám, ale ako spoločenstvo, ktoré sa necháva viesť jedným pastierom. Preto sa treba snažiť o jednotu s ostatnými veriacimi, aby sme svetu spolu ukázali, akú nádhernú silu má viera.

V rodine Matej Rokšu mala viera silné korene a pretrvala búrlivé časy, i teror komunistov, ktorí rodine vzal otca. Nové podmienky slobody však priniesli do statočnej rodiny niečo netypické. S vierou sa stále rávalo, ale nik o nej nehovorili, bola iba akousi vnútornou otázkou, na ktorú si mladí členovia rodiny ani neodpovedali. Pán Rokša tému nevyťahoval, lebo sa bál reakcie detí. Preto ich viera zakrpatela. Matej si uvedomil svoju chybu až vtedy, keď prvý z vnukov odmietol cirkevný sobáš. Mal dar viery, ale zostala zamknutá v krabici, kde sa pokazila.

Bratia a sestry, to dedičstvo, ktoré sme dostali, sme povinní odovzdávať ďalším pokoleniam, nie kvôli sebe, ale kvôli Bohu a našim potomkom, ktorí tiež majú právo poznať, že je tu niekto, kto sa z nás teší a očakáva nás s ostatnými priateľmi na svojej nekončiacej svadobnej hostine. Amen.